

Kubusk bojownik.

KUBUSZ BOJOWNIK

ZBIÓR PIOSENEK i MONOLOGÓW

INSTYTUT
BADAN LITERACKICH
BIBLIOTEKA
92-330 Warszawa, ul. Nowy Świat 30
Tel. 26-68-63

1. Kubusz Bojownik. 2. Dziesięcioro przykazań gospodarza. 3. Pieśń filaretów. 4. Krakowiak Purymowy. 5. Pieśń Dziadowska. 6. Zasnęta róża. 7. Pieśń o pannie Dorocie. 8. Dziesięcioro przykazań żony dla męża. 8. Podróż po Warszawie.

KUBUSZ BOJOWNIK.

(Monolog Żydowski.)

Powiem państwu zdarzenie nie małe nie duże,
Nie wielkie, nie okropne, ale straszne burze
Co one się wyrwało z mojego wnętrzości
O mało mnie choroba nie wzięła ze złości.

I oto posłuchajcie ze smutkiem wielkiego,
Jak Lejbusz będzie gadacz cierpienie swojego.
Przed laty to ja bułem bardzo szczęśliwego.
Kiedy ja zapoznałem już żonę swojego.

Gdyśmy już sobie razem oba obżenili,
A potem monopolków na dziewiędziesiąt pięć wypili
To ja zaraz powiadam do żonę swojego:
„Słuchaj, Ruchle, ty musisz miecz zaraz małego!

To ona sobie niby tak zawstydzowała
O mało mi paznoczem oko nie złamała.
Ale że ja też jestem okropny bluźnierca
To ja jej powiedziałem kawałek do serca.

Ona na to zaraz kiwała sobie z głową
Żyliśmy sobie w zgodzie jakby czelak z krową.
Już za kilka miesząców od tego wesele
Ulegnął sobie chłopak tak tłusty, jak czele.

A co tam było krzyku, gwałtu, piskliwoszczy,
Moje czotke i bube kucali z radośczy.
Icałowali jemu aż na wszystkie strony
I zaraz powiedzeli, będzie on uczony.

I co państwo tutaj na to mi powiecie:
Mój Kubusz jakby gwiazda palił sze na świecie.
I był piękny jak słońce, co chodzi po niebie,
A prosty jak nieprzymierzając kokosowe drzewie.

A oczy miał przymknięte jak Wojtkowe szkape
I w szódmy rok na Lejbusz on wołał już „pape”
Nogi miał takie cienkie, nosa okrągłego
Całkiem był on podobny do tatkie swojego.

Jednem słowem na niemu wszyscy sze dżywili
Toi stare i młode, co żyli i nie żyli.
No bo kto też to widział z takiego urode
Jak Kubusz, co sprzedawał sodowane wode.

Jak mnie sze to przypomni, na moje sumienie
To ja też zaraz wszędzie dostaję spocenie
Serce moje to chodzi jak młot kowalowy
I zaraz frenaborje włożą mi do głowy.

I całkiem ja dostaję takie zawracanie,
Ze nieraz już na włosku wiszy me konanie,
Ale co to tu gadacz na co te gadanie,
Państwo sobie tak szmieją z mojego konanie,

Lecz ażeby ktoszedzał w te moje cierpienie,
Już dawno by un kasał piasek i kamienie,
Ale ja jako Lejbusz z tatkie masywnego,
Ja żyć będę do szmerci, z czerpienie swojego.

Oto posłuchajezce co Lajbusz wam powie
I nie bierzcie na serce te przykrości sobie.
A kiedy Kubusz skończył już pietnaszcie roków,
Miał za sobą i przed sobą wciąż pełno proroków.

Jedni czągle mówili: „kiepele u niego
Jest takie geszeftne, jak rabin naszego“.
Niektórzy mu gadali, co Kubusz mojego
I będzie un bohater na zemie swojego,

Wciąż uni tak klektali, ja sobie szedzałem
Z dumem wielkiego wciąż głową ruchałem.
I aż wreszcie jednego chłodnego poranku
Gdym ja szedzał ze żone swojego na ganku

Przychodży tak mój Kubusz i woła pójez tatkie
I cząga też za ręki swojego on matkę.
A ja z Ruchlem swojego poszliśmy za niemu
Zdżywiony że sze pitam ja zaraz tak jemu:

„Ale za co ty, Kubusz, ciągasz nas oboje?“
A on mi na to: zaraz „to życzenie moje,
Coby tatkie to mame ot tego wiedźeli,
Ze wielki to bojownik swojego syn mieli“.

Na takie słowo to ja aż trochę zglupiałem,
Bo ja z jego gębe pierwszy raz słyszałem.
Aż dreszcz moje czoło kąsał z wnętrznosciami
I czułem, jak mi łązi cosz między pachami.

Wrzasnąłem ja na niemu ze wszystkiego szyły,
Aż w oknach szyby wszystkie razem zadzwoniły:
„Co, ty będziesz bojownik, ty przeklęty szczenie,
Za co ja tobie dałem takie wikształcenie,

Za co ciebie matka twoja narodziła,
Ona miecz bojownika sobie nie życzyła.
Ona chciała miecz rabin albo duchownego
I rozplywacz sze na staroszcz u syna swojego.

Powiedz, Kubusz, czy nie lepi słuchacz sze te rade?
Patrze, on sobie zrobił, jak by szczane blade
I na całe gębe tak do mnie powiada:
„Już zapóźno, tatkie, teraz trudna rada,

Ja zostanę przy swoim, ty tatkie przy swoim
Pójdę naprzód odważnie i szmiało za gojem
I zobaczysz mnie tatkie w jednego szeregu
Jak ja będę falowacz ot brzegu do brzegu

I na co ja pod Hajrem przysięgam dżys tobie,
Ze wprzódy ty tatkie obaczysz mnie w grobie,
A niżeli w bóżnicy na miejscu rabina.
Oto jest niezłamana wola twego syna“.

I tak ze sze też stało, został bojownikiem.
Aż razu też pewnego Ruchle wleczy z krzykiem
I wrzeszczy: ona „Lejbusz!.. Kubusza zabili...
A ja pamiętam wtenczas już myśmy nie żyli.

Moje żone skikało ot sufit do ziemię.
„Zabili już Kubu-sza, zabili mu w czemi!“
A tu czotke i bube ot tego boleszczy
Darli-sze na całe gębę, co sze tylko zmi-szczy

I tak czagali sobie za włosy do ziemi
No i ja też wrzeszczałem latałem za niemi
Po te ból, gdy już lepi zrobiło sze troszke,
Wsządliśmy wszyscy razem sobie na dyrożkę

I tak prosto jadzemy na trupowe sale
I pienszczamy ja do drzwi co sił tylko walę.
Na ten hałas wyleczał stróż z sale trupowe
I aż wsadził w okienko gębę ze swe głowe
A ja zaraz poczułem, co un chce łapówkę
Więc dałem ja mu z dżurkę srebranne złotówkę
Wnet un bramę otworzył i skłonił sze nisko
Te głupie i pijane, paskudne chamisko.
To ja zaraz prędko pitam sze jemu,
„Gdzie leży mój Kubusz, ja chce iszcz do niemu.
To un mi zaraz na to pokazał drzwi wielkie
I jeszcze raz z gębę polizał butelkę
I poszedł, a za chwilę powróczył z kluczami
Odemknął nam salę pełnego z trupami
I z czotke i z bube i z żone mojego
Szukamy po sale Kubusza naszego.
Wtem nagle na serce dostałem pikanie
Zemdlałem, bo Kubusz mój leżał przy szczanie,
I wiszał na niemu podarte koszule
Miał całe zkąsane jak szytko przez kule.
Potem nic nie wiem co więcej sze stało
Gdy już sze obudziłem to żone szedzało
I z ręką trzymało za głowę mojego
Wrzeszczała: „Lejbusz, już Kubusz naszego
Szpi sobie na wieki nie gada już wcale“!
Serce moje jak morskie chodziło mi fale
Nic nie pomogło wszystko sze skończyło
Mój synusz kochane na szwiecie nie żyło.
Poszedł sobie do nieba od tatkie i mame,
Aby gojom odmykacz niebieskiego brame.
Zamiast tatkie, Pieprz święty ciągnie z niemu zyski
I za tego jeszcze składa ukłon niski
Coby mu nie złomił ręki albo nogi,
Tak to przystugowacz w niebieskiego progi.
Więc powiedzcie państwo, jak to jest na swiecie:
Ojciec z matkie wychowuje na ten przykład dzieci,
A potem jakieś przyjaciele i serdeczne wrogi
I strzelanie w twego syn, un wyciągnie nogi
Potem sobie podniesie i zmyka po niebie.
A tu na tego szwiecie ostawił un czebie

I czerpisz ty za niemu tak do same szmierczy
W dwudziestym wieku wszystko sze tak wierczy
Za dobrego uczynki masz także zapłata
Ze z kulem ty dostaniesz od własnego brata.

O tem państwo chyba dobrze wszyscy wiecze,
Ze dzisz to na poprzek dzieje sze na szwiecze
I przez tego to więcej nie mam do gadania
Bo sze boje z kim dobrym czulego spotkania.

Dziesięcioro przykazań gospodarza do lokatora.

1. Jam jest pan twój, który cię wywiódł z jednej nory mieszkaniowej i wsadził w drugą. Nie czyn mi obrazy, nawet gdybym ci dał lokum głęboko w ziemi, w suterynie, lub niedaleko nieba, na facyjatce, lub gdyby ci woda kapiała w samą gębę.
2. Nie wyzywaj imienia mego w pismach bo to będzie nadaremno, a mścić się będę na tobie w trzecim pokoleniu, tak, że nietylko ty, ale najdalszy twój krewny — wszyscy zostaniecie na bruku.
3. Pamiętaj o dniu 8-ym aby nieodwołalnie wnieść w nim komorne, najlepiej za kwartał przynajmniej z góry.
4. Czcij gospodarza swego, jego rządce a nawet stróża, bo oni są dla ciebie panami życia i śmierci.
5. Nie zabijaj karaluchów, pluskiew i pcheł, bo one są własnością moją i przeznaczone są do skrócenia życia nietylko tobie, lecz i twemu następcy.

6. Nie cudzołóż jeno żyj przykładnie z legalną żoną, bo im więcej napłodzisz dzieci, tem większy będę miał dochód z komornego.
7. Nie kradnij wody z wodociągu, bo jak wodomierz wykaże nadwyżkę, to ci ją w końcu roku doliczę z karą za oszustwo.
8. Nie mów świadectwa... prawdziwego przeciwko swemu gospodarzowi na korzyść swego sąsiada, bo obaj dostaniecie się na czarną listę.
9. 10. Nie pożąday domu gospodarza swego, ani żony, za której posag dom ten nabyłem bo wiedz, ośle jeden, że nie dla psa kielbasa.

Pieśń filaretów nalewkowskich.

Precz precz smutek wszelki,
Po co robić lament wielki,
Żalóść rzucić — bo się smucić,
Nie powinien żyd.
Na co próżne narzekanie?
Co się stało, nie odstanie —
Mojsze Szpaku, na Pawiaku,
Będzie także git!
W górę głowę, Szmul Futerał,
Ty wszak byłeś nasz jenerał,
Tyś na grandę wiódł tę bandę,
Boś ty wielki zuch.
My za tobą szliśmy śmiało,
I kradliśmy co się dało,
Wśród strażniki wielkie krzyki
I ogromny ruch!
Jankiel Faja smutny chodzi,
A to przecież nic nie szkodzi,

Ze go kapkę w tę pułapkę
Włapali jak mysz.
Jest tu Wigdor. Sruł wesoły,
Same dobre przyjacióły
I Esterke za pasterkę,
Siedzi z nami tyż.
Na tem wcale się straci,
Obronią nas adwokaci.
Apelacye i kęsacye,
Cobym tak buł zdrów.
Po co wszystkie smutki głupie
Posiedziemy trochę w ciupie,
Przez rok skweres na interes
Pójdziem potem znów!

Krakowiak Purymowy.

Jedzie, jedzie żyd ubogi
Siana nie ma, owies drogi!
Wio! La la la...
Jedzie, jedzie do Rypina,
Tam na szabas do rabina!
Wio! La la la...
Jedzie, jedzie, koń mu ustał,
On go jeszcze batem chlustał!
Wio! La la la...
Jedzie, jedzie, nic nie pyta;
Spotkał Wojtka, z nim się wita!
Prrr! La la la...
— Witaj Wojtek!—Witaj Szloma!
Powiedz czy jest rabin doma?
— Jest!
Jedzie, jedzie, koń mu zdychał
A on za nim wóz popycha!
Wio!

Już zajechał przed dom duży;
Patrzy, rabin fajkę kurzy!

Zoj?

— Panie rabin nie przystaje,
Żeby w szabas kurzyć faję!

Pfuj!

— Panie rabin, jak się macie?
Czy mi córkę swoją dacie?

— Dam.

— A ty ganef w szabas jedziesz;
Mojej córki nie posiedzisz!

Zoj!

— Jak mi córki swej nie dacie,
To ja wcale nie dbam o cię!

Wio!

Pieśń (czyli hymn dziadowski.)

Był kaleką dziadzisko,
W nieporządku miał wszystko
Graby, giry i tam dalej,
Były sztywne, kiej ze stali
Jak z pustego kaktusa.

Wziął raz dziad harmoniję,
Poszedł na plebaniję
Cudne pieśni wyśpiewywał,
Na harmoniji przygrywał
Bo na sznapsa forsy chciał.

Gdy porwały go bóle
Dziad się chwycił za kule
Zaczął ryczyć z całej mocy,
Dajcie sznapsa do pomocy
I zagryzki z bludwurstu.
Raz czterdziestkę se chlapnął,
Na kalwarję drapnął
Na odpuszcie pieśni śpiewał

I grajberów moc nazbierał,
Bo frajerów było moc.
Dziad do domu powraca
Graż więc drogę se skraca,
Co krok prędzej, to znów wolniej
No i sznapsa sobie golnie,
Bo weselej iść mu jest.
Jak się raz dziad pomylił
Bo za dużo wychylił,
Szedł po Żelaznej ulicy
Wpadł nie do swej kamienicy,
Gdzie mieszkanie swoje miał.
Jak ci stróż to zobaczył,
Dziada zaraz zachaczył
Za bramę go wytaszczyli,
Miotłą skórę wyłoil
Dziad ze strachu wytrzeźwiał.

Zeschnięta róża.

W szpitalu na sali na skromnem posłaniu
Młodzieniec umiera nieznanym,
Pierś mu się porusza w powolnym konaniu
Ognisty wzrok, sztywny, zblakany,
Rozpaczą cierpieniem zmieniona twarz blada
Lśni teraz dzikim wyrazem.
Włos czarny w nieładzie na czoło mu spada
Pot zimny oblewa je razem
Lecz kto śni jeszcze choć śmierć już blizka
Choć toczy z nim walkę zaciętą?
A rękę wychudłą do ust swych przyciska,
Drobniótką różyczkę zeschniętą?
I miota się jeszcze, ustami krew bucha,
Otula kwiat w dzikiej rozpacz;
A siostra zakonna z podziwieniem słucha,

Co młodzian w gorączce majaczy
O powiedz mi powiedz postaci ty biała,
Co siedzisz tu przy mnie w milezeniu,
Czy mi cię moc Boska na ziemię zesłała
By koniec położyć cierpieniu?
A może ty jesteś tym cichym aniołem
Którego straciłem na wieki?
Przychodzisz mnie zabrać z obliczem wesołym
Zmęczone mi zamknąć powieki.
Lecz to nie ona! ona tam w niebie
Mój anioł tęskni bezemnie,
O nie tęsknij za mną. już idę do ciebie
Kim jestem posłuchaj dziewico poczciwa
Posłuchaj mych losów kolei;
Przed laty gdym nie znał cierpienia tęsknoty
Poznałem dziewicę anioła!
Z czarownem wejrzeniem obfita w pieszczoty
Gdy do mnie tuliła swą główkę;
To śmiała się do mnie precudnemi oczy
Ząbki ukazując perłowe,
To z wdziękiem wspierała rączką swe białe
Na mojem szczęśliwem ramieniu.
Och! dla mnie jedynie szczęściem była całem
W jej cudnem, anielskiem wejrzeniu,
Lecz nie ma prawdziwej rozkoszy na ziemi
Którejby nie zniszczył los zmienny.
Och! dzisiaj ja tęsknię za chwilami temi,
Które mi los wyrwał okrutny.
Wspomnę gdy pełen radości nadziei,
Do ślubu jechałem pospiesznie,
A wtem gwałtowne jej oczy z kolei.
Gdy miałem już złączyć się wiecznie
I wspomnę, gdy straszmem przeczuciem miotany
Nieśmiało do drzwi jej pukałem,
A potem jak posąg stanąłem u ściany,
Gdy martwą w trumnie ujrzałem,
Wśród kwiatów jej lica urocze,
Martwe, zaszywniałe blade
Z pośród wieńca róż białych jej cudne warkocze
Na szyję spadały w nieładzie.

Jej cudne rączęta na piersiach złożone,
Krzyżyk tuliły maleńki,
Krzyżyk ten pamiętam,
Gdym do niej miał wrócić z wojenki
A z trumny sukienka zwieszała się biała
Leciuchna jak obłok na niebie,
W tej sukni ma luba do ślubu iść miała,
Lecz miała ją na swoim pogrzebie
Pamiętam jak dzisiaj, przytomność straciłem
Wspiąłem się do trumny jej białej.
I usta do zimnych jej ustek tuliłem
I rączki dotknąłem jej malej.
A ona z czarownym na ustach uśmiechem,
Bez czucia wśród kwiatów leżała
I szarpiąc jej rączki wołałam z pośpiechem
By ze snu czempredzej powstała.
Lecz rozpacz mi dłużej tam zostać nie dała
Odbiegłem od skarbu mojego
I ledwie ma ręka zeszywnieć zdołała,
Ten kwiatek wzięść z jej wianka białego.
Ha! konam, już konam, śmierć oczy zamyka,
Już idę do mego anioła,
Widzę jak swoje objęcia otwiera
Słyszę jak mnie do siebie woła
I zamilut młodzieniec schylił czoło białe,
Oczy się kołem zwróciły,
Lecz do ust zastygłych już ręce skostniałe
Zeschniętą różyczkę tuliły.
A siostra zakonna wstała, łza zaszła jej oko
Kwiat zeschnięty z sztywnych rąk bierze;
Spojrzała na niego, westchnęła głęboko
Uczuciem serca wzruszona głęboko
Uklękała za jego duszę odmawiać pacierze.

Pieśń dziadowska o pannie Dorocie.

Posłuchajcie co powiem,
Klnę się częścią i zdrowiem,
Jako wszystko prawda scera,
Choć pisz zaraz do Kurjera,
Prawda czysta jak ręczniki
Była w mieście Dorota
Sama piękność i cnota,
Rzadko jej ma pończochy
Ale w głowie wielgie fochy,
Chcę być artystką i kuniec.
Zaklinała ją matka,
Kijem prosił ją tatka,
Ona nauk tych nie bierze,
Gwałtem śpiewać chce w operze
Choć ją tnij na kawałki!
O południu se wstanie,
Zjada pańskie śniadanie,
Potem zara krzyk zaczyna,
Uszy zatknie aż rodzina
I wszyscyuchne somsiady
Nie spotkasz wilka w lesie
Co tak w krzyku nadmie się;
Ni to wycie, ni jęczenie,
Tak nie piśnie nawet szczenie
Jak mu ogon odetną.
Miała stół osobliwy,
W niem są druty, że dziwy!
Z jednej strony zębów rzędy
Dotkniesz tedy i owędy,
Już ci zagra rarytnie.
Co dnia, dryndą przyjechol
Mizerny jakiś pachol:
Ten ci w ony stół zabrzączy,
W krzyk Dorota już się wdzięczy,
To kreminat i juści.

Świat się dziwi i ludzie,
Pies nie wyje tak w budzie:
Z domu rządcą ich wytrynia
Spać nie może gospodynia,
    Sciany całkiem pękają
Wszyscy panną więc gardzą,
Że krzykliwa za bardzo;
Kto się żyć chciał, umyka
Boi się ponieść ryzyka,
    To mu nie jest jenteres,
I starzała się srodze.
Panną ostać niebodze...
Wciąż śpiewaniem się pociesza,
Zamiast coby rozumniejsza,
    To głupieje do reszty.
Aż raz, krzepko śpiewając,
Skiknie, piśnie jak zajac,
Trzaśta, pękła ci na dwoje,
Już nie żyje, ma za swoje,
    Ciało tego nie zniosło,
Przyszedł koniec obscurny.
Włożyli ją do trumny...
Zmarnowała ci se życie,
Nie życzę tego kobiecie,
    Choćby nieprzyjaciółce!

„DZIESIĘ PRZYKAZAŃ ŻONY DLA MĘŻA PANTOFLA“.

I.

Nie będziesz miał do mnie żadnej urazy, gdy w apartamentach naszych zastaniesz mego przyjaciela.

II.

Nie będziesz brał mi to za złe, gdy powiem, że wyjdź, jak będę uważała, że jesteś niepotrzebny.

III.

Pamiętaj, że obowiązkiem twoim jest rano wy-
czyścić mi buty, nastawić samowar, zlekka zapukać
do drzwi, a gdy żona powie, że można, wtedy wejść
i podać herbatę.

IV.

Czcij ojca i matkę naszych dzieci.

V.

Nie zabijaj czasu nad debatowaniem o zmianie
swego losu.

VI.

Nie cudzołóż, bo to jest wielką wadą człowie-
ka, a szczególnie takiego, który ma żonę i obo-
wiązki.

VII.

Nie kradnij pod drzwiami słów miłosnych, któ-
re będą mi sprawiały przyjemność; niech ci to bę-
dzie obojętne.

VIII.

Nie mów nikomu, choć ci żona z miłości garn-
kiem oczy popodbija, albo przyjaciel z wielkiej
szczeroci wyprawi ci smarowanie i wyrzuci cię za
drzwi, bądź cierpliwy i posłuszny.

IX.

Nie pożądam krzywdy mego przyjaciela, ani
zemsty nad nim; bo czyni to tylko taki człowiek,
któremu brak wychowania.

X.

Nie pragnij przekroczenia granic tych przyka-
zań; bo prawem kodeksu, czeka cię nieprzyjemność,
która skończy się wybiciem kilku zębów, podbiciem
oczów, albo połamaniem nóg, czego ci życzy twoja
najukochańsza żona.

Podróż po Warszawie.

Choć świat nato czasem śwista żem zid żem zid
Jestem sobie kantorzysta ganc git ganc git
Pryncypała sze nie boje z nim gaj z nim gaj
Bo mam przecie rozum swoje aj waj
Pape co miał pejsy duże na pisk na pisk
Wolał handel na podwórzie dla zysk dla zysk
Lecz gdy już nie zac-fany ten kraj ten kraj
Jestem cybulizowany aj wj
Moje mamę w częszkiej będzie gnąc kark gnąc kark
Sprzedawała sobie szledże na targ na targ
I mówiła za straganem od jaj od jaj
Mój syn będzie wielkim panem aj waj
Miała una racye swoje zeer git zeer git
Bo szę dzyszej modnie stroje przez szpyt przez szpyt
Lubie naraz pić butelki cwaj draj cwaj draj
Nawet tryfne jem serdelki aj waj
Kiedy szkiełka mam na nosze to krzyk to krzyk
Mówią o mnie Julcze Zosze ma szyk ma szyk
A która z nich wykrzykuje gaj gaj
Ja sze dobrze prezętuje aj waj
Brzmia w ogródku przy teatrze mój głos mój głos
I aktórkom słodko patrze w sam nos w sam nos
Jak chce z którą czując grosze mieć raj mieć raj
Na kolacye ją zaprosze aj waj
Gdy z nią zjem różne frykasy jak nie jak nie
Na dorozkie pierwszej klasy kic kic
I z tą duszką co sze szmieje jak maj jak maj
Jeżdże sobie na aleje aj waj
Skąd na zbytki biore złoto cyt cyt
Niech nie pita nigdy o to goj żyd goj żyd
Bo geyby kto robił krziki z mój raj z mój raj
Uciekł bym do Ameryki aj waj. Koniec

Nakładem J. Jezierskiego Warszawa, Praga Załopowa 3

Druk K. Gacparskiego Warszawa, Leszno 87.

<http://rcin.org.pl>

F

22.165